

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΡΙΘ. 6

17-Ώδος Σολωμοῦ-17

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Μαρτίου 1902.

—Γραμμή!...

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ

ΚΩΔΩΝ τοῦ ἀτυμπελοῦ εἶχε πλέον ἡγήσῃ μεσονυκτίον, ἡσυχία δ' ἄκρα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐθαλίευν ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸν ρυθμικὸν τῆς μηχανῆς κρότον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῆς σχίζομένης, ὑπὸ τοῦ σκάφους καὶ τοῦ ἔλικος, θα-

λάσσης· ἐνίοτε ἡ σιγὴ διεκόπτετο ὑπὸ τῆς μονότονου φωνῆς τοῦ πλοιάρχου.

—Δεξιὰ!...

—Δίεγο ἀριστερά!...

Οἱ ἐπιβάται πάντες εἶχον κατακλιθῆ, καὶ μόνος καθήμενος ἐπὶ σκίμπεδο, εὐρισκόμην συνεσπείρωμένος εἰς τινὰ γωνίαν τῆς γεφύρας βυθισμένος εἰς τὰς ἀτελευτήτους σκέψεις μου.

Ἀΐρνης μεῦ ἦλθε σὸ νῦ κάποιος φίλος μου ἐπαγγελλόμενος τὸν . . . ποιητὴν· δύο ἡμέρας πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ Πειραιῶς τὸν εἶχα συναντήσῃ ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου νομίζω· ἐνθυμήθην πού μεῦλεγε — «τὸ πιστεύεις φίλε μου πῶς δὲν μπερῶ νὰ γράψω στίχο ἂν δὲν λάβω προηγουμένως ἐρωτικὴν συνέντευξιν;»

Καὶ ἐπιλοσώφουν ἐπὶ τῶν λόγων ἐκείνων χαρακτηριστικῶν τὸν προσηνημονευθέντα φίλον μευ, ὡς ἐπιδεικτικὸν . . . πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ παραφερόμενον ὑπὸ τοῦ εἰσπρηλατουίντος αὐτὸν ποιητικοῦ πάθου· καὶ μὲ τριακτὰς σκέψεις πα-

ρεδόθη μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ἀγγάλας τοῦ Μορ-
φέως . . .

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1.

Στὸ ὕπνο μου ἐβλεπα πῶς βρισκόμην ἐπὶ
γεφύρας ὠραίου ποντοπόρου πλοίου μόνος, καὶ
τὸ σκάφος εἰσχιζε τὸ γαλιηναῖον πέλαγος
μετὰ μεγάλης ταχύτητος τaráσσον τὸ ὄπισθεν
αὐτοῦ κοιμώμενον θηρίον . . . τὴν θάλασσαν.
Μετ' ὀλίγον κατασκοπεύσας μὴ ἀδιάκριτός τις
ὄφθαλμός, μὲ παρετήρει, ἔλεγον μονολογῶν πρὸς
τὰ γλαυκὰ κύματα.

*Μετ' ἐμὴ φωτογραφία σου περὶ τὴ μοναξιά μου,
μὰ ἄλλο εἶρε ζωταρὴ γάσαι κορὰ σὲ μέτρα!
καθὼς εἶν' ἄλλο γὰ ἰδῆς τὰ πάθη ἀπ' τῆ
[καρδιά μου
καὶ ἄλλο πῦρ τὰ βλέπεις ὄθω εἰς τὸ χαρτί
[γχαμμένα.*

2.

«Εἶνε ἀληθές ὅτι ἄργησα νὰ σὲ δῶ· δὲν πταίω
ὄμως, τὸ γνωρίζεις πόσον σ' ἀγαπῶ· ὁ πρῶτος
μου πόθος παιδίεσθαι ἦτο νὰ γείνω ναυτικός, νὰ
μὴ σ' ἀφήσω ποτέ, νὰ σέχω ἀγγαλιασμένη,
νὰ μὲ φέρνης ὅπου τὰ νερά σου κουμπᾶνε τὴ
στεριά! . . . καὶ ἐν τούτοις ὄμως πάντα θὰ
σ' ἀγαπῶ, θὰ σὲ λατρεύω καὶ ἡ ἀργὰ ἡ γρή-
γορα θὰ σὲ βλέπω . . . Ἄ! νὰ γενόμενα πλού-
σιος, πόσα καράβια δὲν θὰ σοῦκανα νὰ σὲ τα-
ξειδεύω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη . . . ἀντίο! . .
. . . καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκαθέσθην νοηλῶς ἐπὶ
τοῦ παρακειμένου καθίσματος, καὶ μετ' οὐ πολὺ
ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θηλακίου μου τεμάχιον χάρτου
ἤρχισα νὰ γράψω . . . φεῦ! . . . τί νομίζετε
. . . στίχους! . . . πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μέ-
χρι τοῦδε δὲν εἶχα ἐπιχειρήσει· καὶ οἱ στίχοι ἐ-
γείνοι ἀνήκον ἐπὶ τὴν ἐρωμένη μου . . . «Στὴ θά-
λασσα» τελειώσας ἠγέρθη, καὶ λαβὼν τὴν προ-
τέραν μου θέσιν ἤρχισα νὰ τοῦς ἐπαγγέλω· τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ἑλαφρὸς ἀνεμὸς ἔπνευσε καὶ τὸ
τεμάχιον τοῦ χάρτου διαφυγὼν τῶν χειρῶν μου
εὗρισκε μνήμα σὲνα μικρὸ κύμα, πῦρ ὑψοῦτο
κάτωθεν, ὡς δειλὴ χεὶρ ἐρωμένης· ἀδιὰ σὲ τοῦς
εἶχα κάμη ἐφέλλισα, . . . πάντους. . .

Τὸ ὄδοσόν ὁ ψυχρὸς βορρῆς παγώνει,
μὲ λύσσα τὸ χτυπᾷ καὶ τὸ παιδεύει·
μὰ ὁ ἥλιος ὁ θερμὸς, ποῦ τὸ χαϊδεύει,
ἐκεῖνος τὸ μαραίνει, τὸ νεκρώνει.

Κι' ἐμὲ τὸ μῖσος τ' ἄσπονδο τοῦ κόσμου
με ἴκρανε, βαρὺ κακὸ μοῦ κάνει·
μὰ κείνο ποῦ σωστά θὰ μὲ πεθάνη·
ἢ θεῖα ἢ ἀγάπη σου· ναι, φῶς μου.

Γεώργιος Η. Ψημικάκης.

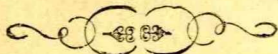
ΤΟ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΝ ΟΝΟΜΑ

Ἄφ' οὗ ἠκούσατε πάντα ταῦτα ἐλπίζω ὅτι
δὲν τὸν περιφρονεῖτε πλέον, δὲν ἔχει οὕτως;
Ὁ νέος συγκατένευεν· ὁ δὲ γέρον ἐξηκολού-
θησε.

— Λοιπὸν, ἀκούσατε ὀλόκληρον τὴν ἱστορί-
αν τοῦ βίου του, ὅπως ἐγείρητε τοῦλάχιστον φω-
νὴν διαμαρτυρίας ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Γκιγιωτίνος ἐγεννήθη εἰς Σαίντην καὶ
κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδίδασκε γενόμενος πάτερ Ἰη-
σουίτης εἶτα ὄμως ἐγκαταλείψας τ' ἄμφω ἤλ-
θεν εἰς Παρισίους καὶ ἐπεδόθη ψυχῇ τε καὶ σώ-
ματι εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ πρό παντός εἰς τὸν
χειρουργικὸν κλάδον· δὲν ἤρχησε δὲ διὰ τοῦ ἐν-
τίμου ἐπαγγέλματός του ν' ἀποκτήσῃ φήμην
οὐχὶ κινήν. Ὅτε ὄμως ἐξεργάγη ἡ Γαλλικὴ
ἐπανástασις ὁ τοῦ σώματος ἰατρὸς ἠθέλησε νὰ
γεῖνη καὶ ἰατρὸς τοῦ πνεύματος συμμετέχων τῆς
μεγάλης ἐκείνης ιδέας· δι' ὃ τότε ἐπεδόθη εἰς
τὴν συγγραφὴν καὶ ἐδημοσίευσε βιβλίον ἐπιγρα-
φόμενον «Ἀναφορά τῶν κατοίκων τῶν Παρισί-

Δίνος.

ων». Διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἐζήτηε ὅπως
ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς τρίτης τάξεως, ἐν τῇ συν-
ελεύσει τῶν γενικῶν τάξεων ἔχει ἀριθμὸν ἀντι-
προσώπων ὅσον καὶ αἱ δύο προνομιούχαι τάξεις
ἐμοῦ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ
καινοῦ· ἡ δὲ συνέδος θορυβηθεῖσα ἐκάλεσε τὸν
Θρασοῦν πολίτην ἵνα ἐμφανισθῆ καὶ ἀπολογηθῆ
ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης· οὗτος ὑπεστήριξε τὰς
ἀρχὰς του μετὰ παραδειγματικῶν θάρρους καὶ
ἐξήλθεν ἀθωωθείς ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ σώματος
ἐπιδοκιμάσαντος σχεδὸν τὰς ιδέας του. Ἐξελθὼν
ὁ Γκιγιωτίνος τοῦ δικαστηρίου ἐγένετο δεκτὸς ὑ-
πὸ τοῦ ἀναμένουτος κάτωθεν ἀπείρου λαοῦ θρι-
αμβευτικῶς· ὁ λαὸς ἐκεῖνος τὸν συνώδεσε μέ-
χρι τῆς οἰκίας του ἐνθουσιωδῶς ζητωκραυγάζων
καὶ προσέφων τὸ ὄνομά του μετ' εὐγνωμοσύνης,
τὸ ὄνομά του ὅπου εἶνε τόσον ἀπαίσιον σήμερον!

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου ἐπ' ἀρκετὸν διετή-
ρησε τὴν δημοτικότητά του ἐν τῇ συνόδῳ· συγ-
χρώνως διωρίσθη ὑπὸ τῆς γ' τάξεως μεταξύ τῶν
ἐκλεκτόρων ἐκείνων ὅτινες ὑπεδείκνυσον τὰ μέ-
λη τῶν γενικῶν τάξεων· ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τέ-
λος κύριε, συνήργησε εἰς τὴν ἀνεργάνωσιν ἰατρι-
κῆς, χειρουργικῆς, καὶ φαρμακευτικῆς σχολῆς.

Τότε ἀκριβῶς συνέλαβε καὶ τὴν ιδέαν τῆς με-
ταρρυθμίσεως τῆς ποινικῆς δικονομίας· ἀνταμοιβὴν
δ' ἔσχε νὰ ριφθῆ εἰς τὰς φυλακὰς ἐνθα ἔμεινε
μέχρι τῆς 9ης Θεριμωδίου. Μετὰ τὴν ἐξόδον του
ἐκ τῶν φυλακῶν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πά-
τριον ἔδαφος καὶ μεταβῆ εἰς Ἀμερικὴν ἐνθα ἀ-
φανῆς καὶ ἄγνωστος θὰ ἀπέφυγε τὸ ἀνάθημα
τὸ ὁποῖον ἡ ἄλγος πρόληψις ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς του. Ἀλλὰ τότε τῷ ἐπέβαλον ἐν ὀνό-
ματι τῆς χώρας νὰ μείνῃ ἐν Γαλλίᾳ· ἡ δὲ φι-
λόπατρις ἀνὴρ οὐδόλως εἰδίσασε νὰ μείνῃ καὶ
νὰ σκέπτηται πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ
τὴν πατρίδα· οὕτω δὲ ἔθετο καὶ τὰ θεμέλια τῆς
περιφήμου ἐταιρίας ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ἰ-
ατρικὴ Ἀκαδημία» ἔκτοτε τῷ προσεφέρθησαν
ἀξιώματα, τιμαί, ἀλλὰ πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν
καταστήσῃ περιφανῆ τὸ ἠρνήθη καὶ ἐπεδόθη ἐκ-
τοτε εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν μεταβαίνων ἀπὸ ὑπε-
ρφῶς εἰς ὑπερῶν, παρηγόρει καὶ περιέθαλπε τοὺς
ἀσθενεῖς ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο εὐτυχῆς τοῦλάχισ-
τον καθίστα ἄλλους· εὐεργετῶν καὶ παντὶ σθε-
νει ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἐργαζόμενος Λοιπὸν

φιλε μου ἐξακολουθεῖτε τὴν κατὰ τοῦ Γκιγιωτι-
νου κατηγορίαν;

— Εἶνε ἄγγελος ἐφώνησεν ἡ κυρία Ἀγάθη.

— Ἐὰν ποτὲ ἦκουον νὰ κακολογῶσιν. . .
εἶπεν ὁ Ἰωάννης συστρέφων ἐν εἴδει ἀπειλῆς τὰς
χειρίδας τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ἐκθέτων γυ-
μνοῦς δύο στιβαροῦς βραχίονας.

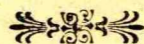
— Θὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου ὑπερασπιζόμε-
νος αὐτόν· καὶ ὅπως μεταβάλλω τὴν ἀτιμὸν
προκατάληψιν, προσέθηκεν ὁ νεανίας, θὰ πρά-
ξω ὅτι δύναμαι.

— Οὐδεὶς δύναται νὰ καταστρέψῃ αὐτὴν τὴν
προκατάληψιν διέκοψεν ὁ γέρον θλιβερώς· τὸ ἀ-
δικημα διετηρήθη μέχρι σήμερον καὶ θὰ διαρκέ-
σῃ ἀπ' ἔτους εἰς ἔτος· καὶ ἀπ' αἰῶνος εἰς αἰῶνα
τ' ὄνομά μου θὰ εἶνε αἰώνιον! ἀλλείμονον ὅποια
ἀθανασία θεῆ μου!

Ἄδιᾶφορον προσέθηκε κατόπιν στιγμῶν τι-
μῶν σιωπῆς καὶ μελέτης, ἀδιᾶφορον θὰ εὕρω δι-
καιοσύνην εἰς τὸν οὐρανόν!

Αἱ προαισθήσεις του δὲν ἐψεύσθησαν. Ἐπιστρέ-
φων ὁ νεανίας εἰς Βιέννην τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἐ-
μαθεν ὅτι τὴν 26 Μαΐου τοῦ 1814 ὁ ἰατρὸς Ἰ-
ωσήφ Ἰγνάς Γκιγιωτίνος ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις,
εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν.

Γρηγόριος

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΒΛΕΜΜΑ

Ὅταν ἐβόψα τὸ πρῶτον μου βλέμμα
ἐπὶ κόρης μικρᾶς καὶ ἀβοᾶς
μοὶ ἐφαίνετο ὅτ' εἶχον τὸ στέμμα
τῆς ἀπείρου ἐκείνης χαρᾶς.

Decorative flourish

Πῶς μ' ἀγαπᾷ ἐνόμιζον
καὶ εἰς παραδείσους ἤμην.
Ἀπώλεσα ὅ,τι ἐνόμιζον,
πλὴν ἔχω φεῦ! τὴν μνήμην.
Τί! φρίκη! Τί καυθλμοί!
Δὲν μ' ἀγαπᾷ αὐτή!

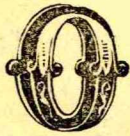
Βόλος.

Κωνστ. Γ. Κρόντας.

ΕΔΓΑΡΔ ΗΟΣ

Η ΘΟΒΙΔΗΣ ΕΙΚΩΝ

ΘΥΡΓΟΣ εις ὃν ὁ ὑπηρέτης μου ἠθέλησε νὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς βίαιας, ἀντὶ νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸ ὑπαιθρον πληγωμένος ὡς ἤμην, εἶχε τὴν μελαγχολικὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν παλαιῶν πύργων τῶν Ἀπεννίνων. Αἱ κατεστραμμένοι ἐπάλλξεις του, καὶ οἱ ἡμίκρηνοι πυργίσκοι του ἀνεκάλουν εἰς τὴν μνήμην τὰ μυθιστορήματα τῆς Ραθηλίφ.

Ἀναμφιβόλως οἱ οἰκοδεσπόται τὸν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψῃ· ἐγκατεστάθην εἰς μίαν αἰθυσαν, τὴν μικροτέραν ὄλων καὶ τὴν ἀπλοῦστερον ἐπιπλωμένην, ἧτις ἔκειτο εἰς μίαν πέρυγα τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ διάκοσμός της ἦτο παλαιὸς καὶ πλούσιος. Τὰ πάραπετάσματα, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον τοὺς τοίχους, ἐκόσμου ἀρχαῖα κροτάλια καὶ εἰκόνες νεωτέρας τέχνης μετὰ πλαισίων χρυσοῦν.

Ἐν τῇ παραζάλῃ τοῦ πυρετοῦ ὅστις με κατεβήρωσκεν ἔλαβον ζωρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὰς κρεμασμένας ἐκεῖνας εἰκόνας αἱ ὁποῖαι ἐστόλιζον ὄχι μόνον τὰς κυρίας προσόψεις τῶν τοίχων ἀλλὰ καὶ τὰς μικρὰς ἀποκρύφους γωνίας ὅσας ἡ παράδοξος ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ πύργου εἶχε λαξέυσῃ. Διέταξα τὸν Πέτρον νὰ κλείσῃ τα κερυθροφύλλα, νὰ ἀνάψῃ ἕναν μεγάλον πολυβραχίονα πολυέλαιον ὅστις ἦτο πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ νὰ ἀνεῖξῃ τὰ ἐκ μαύρου βελούδου χονδρὰ παραπέ ἀματὰ της· τοῖς τοῖς τὸ πρῶτον ἂν ἡ αὐπνία με καταλάβανεν ἠδυνάμην νὰ περάσω τὴν ὥραν μου παρατηρῶν τὰς ζωγραφίαις καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν εἰς ἕνα μικρὸν βιβλίον ποῦ εὔρον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου. Καὶ οὕτω συνέβη.

Ἀνέγνωσα πολὺ παρατηρῶν συγχρόνως μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ τὰς εἰκόνας· αἱ ὅραι παρήρχοντο ταχέως με τὸσον ἐνδοξον συντροφίαν. Μετ' ὀλίγον ἐσῆμνε μεσονύκτιον.

Στενοχωρούμενος ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ πολυέλαιου καὶ μὴ θέλω νὰ ἐξυπνήσω τὸν ὑπηρέτην

μου ἐξέτεινα τὰς χεῖρας διὰ νὰ τοποθετήσω τὸ φῶς οὕτως ὥστε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τοῦ βιβλίου μου. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν τὸ ἐτοποθέτησα ὡς ἔπρεπε, διότι αἱ ἀκτῖνες ἐφώτιζον μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης τὴν ὁποίαν μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐσκέπαζεν ἡ σκιά ἐνός ἐκ τῶν στύλων τῆς κλίνης μου. Διέκρινα τότε μίαν εἰκόνα ἧτις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς μεῦ εἶχε διαφύγει. Ἦτον ἡ εἰκὼν νέας κόρης ἥδη ἐσχηματισμένης, σχεδὸν γυναικός. Ἐβλεψα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς μου χωρὶς νὰ ἤξεύρω διατί· καὶ τὸ διατί αὐτὸ προσεπάθουν νὰ μάθω ἐφ' ἀκόμη εἶχα κλειστά τὰ βλέφαρα καὶ συνεπέρανα ὅτι ἴσως ἦτο αἰφνιδιατικὴ καὶ ἀθέλητος ὄθησις διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν με ἠπάτουν οἱ ὀφθαλμοί μου. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐκύτταξα, προσεκτικῶς τὴν φορὴν αὐτὴν, τὴν εἰκόνα. Ἦτο, καθὼς εἶπον ἡ μορφή νεαρῆς κόρης, ἡ κεφαλὴ μετὰ τῶν ὤμων ἀνεγνώρισα τὸν τρόπον τοῦ ζωγραφίζεσθαι τοῦ Σουλῦ. Ὁ βραχίον, ὁ λαιμός, οἱ βόστρυχοι τῆς κόρης συνηνοῦντο ἀρμονικῶς μετὰ τὴν ἀμφίβολον σκιάν ἧτις ἐχρησίμευεν ὡς φόντο αὐτῆς. Τὸ αὐγεσιδὲς πλάσιον ἦτο γεγλυμμένον καὶ χρυσομένον κατὰ Ἀραβικὸν ῥυθμόν. Βεβαίως εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν ἕνα ἀριστοῦργημα. Ἐντούτοις μεῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ συγκίνησις ὑφ' ἧς κατειχόμεν δὲν προήρχετο οὔτε ἀπὸ τὸ τάλαντον τοῦ καλλιτέχνου, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀθάνατον ὠραιότητά της κόρης. Καὶ οὕτε, ἦτο δυνατόν νὰ μου περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἴσως ἡ φαντασία μου, ἀποπλανηθεῖσα ἀπὸ μίαν ὑποβολὴν ἐξέλαβε τὴν ζωγραφίαν ὡς ζωτανὸν πρόσωπον· ἡ λαμπρότης τοῦ χρυσοῦ πλαισίου θὰ διέλυε εὐθὺς τὴν αὐταπάτην μου.

Οὕτω σκεπτόμενος κατόρθωσα ν' ἀνακαλύψω διατί καὶ ἀπὸ ποῦ ἡ συγκίνησις μου. Τὸ γόητρον τῆς εἰκόνης συνίστατο εἰς μίαν ἐκφρασιν ζωῆς, ἧτις κατὰ πρῶτον με ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω καὶ εἶτα νὰ σκέπτομαι· ἔβαλα πάλιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ τὸν πολυέλαιον με κάποιον σεβασμὸν καὶ μαζὺ με κάποιον φόβον. Ἡ σκιά ἐκάλυψε πάλιν τὴν εἰκόνα, καὶ λαβὼν τὸ βιβλίον τὸ ἐπεξήγησέν τὰς διαφόρους παραστάσεις τῆς αἰθούσης ἰδοῦ τί ἀνέγνωσα :

Ἦτο αὐτὴ μία νεαρὰ κόρη ἐκτάκτου ὠραιότητος συνοδευομένη ὑπὸ σπανίας εὐθυμίας καὶ χάριτος. Κατηραμένη ἡ ἡμέρα ποῦ εἶδεν, ἠγάπησε καὶ συνεζεύχθη τὸν ζωγράφον ! Ἐκεῖνος ἐνθου-

σιώδης καὶ αὐστηρὸς ἐργάτης εἶχεν ἤδη τὴν τέχνην του ἐρωμένην. Ἐκείνη ἔλαφρά, εὐθυμὸς, καμωμένη ἀπὸ φῶς καὶ μειδιάμα, ἀγαπῶσα ὅλα ἐκτὸς τῆς τέχνης, τῆς ἀντιζήλου της ! μισοῦσα χρώματα καὶ χρωστῆρας καὶ πᾶν ὅ,τι τὴν ἐστέρει τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀγαπημένου της. Ἰδοῦ διατί τρόμος τὴν κατέλαβεν ὅταν οὗτος τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν ζωγραφίσῃ. Ἀλλὰ πρὸ παντός ἦτο ποιθήνιος καὶ καλὴ καὶ διὰ πολλὰς ἐβδομάδας ἐποζάρριζε, ἤρεμος, γλυκεῖα, εἰς τὸ ἄνω δωμάτιον τοῦ πύργου ὅπου τὸ φῶς ἐπιπτεν ὄχι ἐκ τοῦ ὕψους ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Ὁ σύζυγός της ὄνειροπόλει τὴν ὄξαν ἐκ τῆς εἰκόνης ἐκείνης ἧτις καθ' ἡμέραν ἐτελεῖσποιεῖτο.

Ἦτο ἄνθρωπος σφοδρῶν παθῶν, κατετρυχόμενος ἀπὸ παραδόξους ὄνειροπολήσεις· καὶ δὲν ἠνόει ὅτι τὸ ὀλίγον καὶ ἀδύνατον φῶς τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν εἰς τὸν ἀπεριμενωμένον αὐτὸν πυργίσκον κατέστρεφε τὴν ὑγείαν τῆς γυναικός του. Μελαταῦτα ἐκείνη ἐμεῖδία πάντοτε, χωρὶς νὰ παραπονῆται, μὴ θέλουσα νὰ διαταράξῃ τὴν εὐχρηστέτην ἢ ἀπελάμβανεν ὁ καλλιτέχνης ζωγραφίζων νυκθήμερον ἐκείνην ἢν ἠγάπα ἀλλὰ ἡ ὁποῖα ἐξήσθηνει καὶ ἐμαραίνετο ὄραν πρὸς ὄραν.

Οἱ ἐπισκέπται ἐκρυφοῦλλον διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητα τῆς εἰκόνης, ὡς περὶ διπλῆς ἀποδείξεως τοῦ δαιμονίου καλλιτέχνου καὶ τοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του ἔρωτος. Ἀλλὰ βραχυδὸν καὶ ὅτε πλέον ἡ ἐργασία ἔβαινε πρὸς τὸ πέρας, οὐδεὶς ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸν πύργον.

Ἀπασχολημένος εἰς τὸ ἔργον του ὁ ζωγράφος δὲν ἀφήρει τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τῆς ὀθόνης ἐκείνης οὐδὲ διὰ νὰ κυττάξῃ τὸ μοντέλλο του. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ ὅτι τὰ χρώματα τὰ ὁποῖα ἠπλωνεν ἐπ' αὐτῆς, ἦντλει ἀπὸ τὰς πρὸς τοῦ μοντέλλου του. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἀφοῦ δὲν ὑπελείπετο παρά πολὺ ὀλίγον διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ εἰκὼν, τὸ πνεῦμα τῆς νεαρῆς γυναικός ἐσκόρπησε ἀνεζωγογνήθη ὅπως ἡ φλόξ τοῦ λύχνου. Ἡ τελευταία ἀφῆ τοῦ χρωστῆρος εἶχε ὀσθῆ.

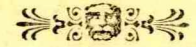
Ὁ καλλιτέχνης ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἔστη ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τοῦ ἔργου του, ὡρίσασε καὶ ἐν ὑπερτάτῃ φρικιάσει ἀναφώνησε. Ἀλλ' ὅπως ἡ εἰκὼν εἶνε αὐτὴ ἡ ζωή.

Ἐστράφη νὰ ἴδῃ τὴν ἀγαπητὴν του.

Ἦτο πτώμα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Δ. Α....

Εἰς τὸ λευκῶμα τῆς Δος

Μαρίας Α.....

Τί στὴν καρδιά μου αἰσθάνομαι,
Κόρη χρυσοῦ γιὰ σένα
Κανείς δὲν τὸ φαντάστηκε
Σὲ τοῦτη ἐδῶ τῇ γῆ.
Τὰ πονεμένα στήθη μου
Ποῦ μῶχεις πλυγωμένα,
Γιὰ σένανε στενάζουνε,
Γιὰ σὲ ἡ ψυχὴ πονεῖ.

Κάθε μου πόθο ἀγνότατο
Κάθε γλυκεῖά μου σκέψη
Σ' ἐσένα τὴν ἀφιέρωσα,
Γιὰ σένα τώρα ζῶ.
Κανείς κανείς ἀγάπη μου,
Ποτὲ νὰ μὴ σοῦ κλέψῃ
Ἐνα σου δάκρυ ὀλόθερομο,
Ἐνα γλυκὸ παλμό.

Γιὰ σὲ στὴ γῆ γεννήθηκα,
Διὰ σὲ σ' αὐτὴ νὴ σφαῖρα
Βλέπω τ' ἀγνὰ τὰ λούλουδα,
Τὰ ρόδα, τὰ πουλιά.
Μὲ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια σου
Ξανοίγω τὴν ἡμέρα
Μὲ τὸ χρυσὸ τὸ γέλοιο σου
Μοῦ φέρνεις τὴ χαρὰ.

Καμμιὰ μεγάλην τρικυμιὰ,
Καμμιὰ τοῦ κόσμου πάλιν,
Θά μ' ἐμποδίσῃ, κόρη μου,
Στὸ πλάγι σου νὰ ζῶ,
Κι' ὅταν θάρθῶ στὸ στῆθός σου
Νὰ γύρω τὸ κεφάλι,
Ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξί
Μαζὶ σου θὰ γροικῶ.

Ζάκυνθος.

Σ.

66 ΦΥΛΛΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ε. Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

Συνδρομή έτησίαν εν Αθήναις . Δραχ. 2.
 » » εν ταῖς Ἐπαρχίαις » 3.
 » » εν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3.
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτά 10.
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου εν ταῖς Ἐπαρχίαις και εν Πειραιεὶ λεπτά 15.

Γραφεῖα εν Πειραιεὶ
 ὁδὸς Πραξιτέλους 73

Διευθυντής τῶν εν Πειραιεὶ Γραφείων

Ε. ΚΑΛΔΕΡΑΡΗΣ

Ἀντιπρόσωποι

Ἐν Βόλῳ Κ. Κοάντας
 Ἐν Μονεμβασίᾳ Θ. Ι. Ρίτσος
 Ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μάνεσης
 Ἐν Ἀργυροστολίῳ Ἐλένη. Λαυράγκα
 Ἐν Χανίοις Κ. Καλεμικαράκης

ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ ἦταν ἓνα πολὺ, μὰ πολὺ χαριτωμένο κοριτσάκι. Τὰ μάτια της και εν γένει ἡ αἰθερία της καλλονὴ ἀστράφταν ὅπως τὸ δειχμάντι

στόν ἥλιο.
 — Κάθε ματιὰ της σὰν ἀστροπελέκι ἐπερτε και ἐκαιγε ὅποιον δὺστηνος ἤθελε κυττάξῃ.

Μιὰ μέρα, κοντὰ στὰ ξημερώματα, σὰν ἐφυγε παιὰ ἡ ἀρμονία της σεληνοφώτιστης ρύπτας και ἀρχίζεν ἡ ροδόσπελος Ἦὼς νὰ χρυσώνη τὸν Ἀττικὸ οὐρανὸ, βγαίνει ἀπὸ τὸ σπήτι της νὰ περπατήσῃ ἄγιο γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν αὐγὴν, τὰ ἀνθη τῶν λειμῶνων, σὰν ἀνθολάτρις και ἐράστρια της φύσεως πού ἦτανε.

Ἐκεῖ πού ἴσφιζε μονάχη σ' ἓνα λειβάδι, ἔζωνο προβάλλει ἔμπροστά της ἓνα φτωχὸ ραντιόπουλο, μὰ, πολὺ λεπτοφκιασμένο.

Τὸ καυμένο εἶχε χάσῃ τὸ καράβι πού τὸ κυβερνοῦσεν ὁ πατέρας του και ἴσφιζεν ὀλομόναχο σὰν ἀποπίσσα ἐλπίς στὴν ἔρημικὴ ἐκείνη. (Παῖς ξέρει πὼς ἔφτασεν ἐκεῖ!)

Σὰν τὸ εἶδεν ἡ Γυφτοπούλα, ἔγεινε τρελλοῦ-λα μαζί του, και σὰν τοξότις πού ἔρριχθεν ἐκείνης τῆς ματιές, τὸ ἔχτύπησε κατάκαρδα.

Ἐ! τότε παιὰ δὲν βάσταζε κι' αὐτὴ, κι' αὐτὸ ἀκόμα και μὲ καρδίαν πάσχουσα φιλήθησαν ἔσὸ στόμα κι' ἴσως... φιλιῶντ' ἀκόμα.

Ροβέρτος Χούτμαρ.

ΩΦΕΛΙΜΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατὰ τοῦ ἰδρωτός και τῆς ὀσμῆς τῶν ποδῶν.
 Ὅσοι πάσχετε ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν και ἀειδῆ ὀσμὴν τῶν ποδῶν μεταχειρισθεῖτε τὴν ἐξῆς διάλυσιν.

Θέσατε ἐντὸς 90 γραμμαρίων ὕδατος 5 ἢ 10 γραμμάρια acide chromique. Διὰ τῆς διαλύσεως ταύτης χρίσατε τοὺς πόδας ὑμῶν, τοὺς ὁποίους προηγουμένως καθαρίζετε διὰ ὕδατος· τὴν χρῆσιν ἐξακολουθεῖτε ἐπὶ 15—20 ἡμέρας.

Ὁ καθαρισμὸς αὗτος τῶν ποδῶν ἐφαρμοσθεὶς ἐπὶ 20000 στρατιωτῶν εν Γερμανίᾳ ἐπέτυχεν θαύμασιως.

Καθαρισμὸς φιαλῶν και ποτηρίων.

Ρίψατε ἐντὸς τοῦ καθαριστέου δοχείου λωρίδας ἀπορροφητικοῦ χάρτου και φλυσιῶν ὡν τεθλιμμένους, χύσατε ἐντὸς ὕδωρ πληροῦν τὸ τέταρτον τοῦ δοχείου, κατόπιν κινήσατε τὸ ὑγρὸν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· μέχρις αὐτοῦ τοῦτο μεταβληθῆ εἰς πολτόν· μετὰ ταῦτα ἀφαιρέσατε αὐτὸν και πλύνετε τὸ δοχεῖον διὰ καθαροῦ ὕδατος· τοιοῦτοτρόπως τὸ καθαριστέον δοχεῖον θὰ λάμπῃ.

Ἐξάλειψις τῶν ἐξ ἐλαίου κιλιδίων ἐπὶ χάρτου.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ΓΑΡΛΕΝΙΑ

Μεταξὺ τῶν εὐγενεστάτων ἀνθῶν συγκαταλέγεται και ἡ γαρλένια και μάλιστα τὴν σήμερον θεωρεῖται και αὐτῆς τῆς καμελίας ἀκόμη εὐγενέστερον δι' ὅ εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνθος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Θέλει γῆν ἐλαφρὰν και μέρος ὀροσερὸν, μεγάλην δὲ ἀπὸ τὸ ψυχρὸς προσούλαξιν. Φυτεύεται ἐντὸς γάστρου και ἀνθῶι τὸ θέρος· εἰς θερμοκήπια δυναται νὰ ἀθίσῃ και τὸν χειμῶνα. Ἐχει ἄρωμα λιαν λεπτόν ὀμοιάζον τὸ τῆς μανταρινέας και χροῖμα κατὰλευκόν.

Ἀνθοκόμος.

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

Ἐπιτηδεῖν τὴν πατρίδα εἶνε τὸ ἡμῖν τοῦ καθήκοντος· ἐπιτηδεῖν τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε τὸ ἕτερον ἡμῖν.

Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

Πολλάκις αἱ εἰρκταὶ κροφοροῦν τὰ κακουργήματα.

Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

Ὁ μονόφθαλμος εἶνε πολὺ ἀτελέστερος τοῦ ὀβλως τυφλοῦ.

Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

Φίλια ἐστὶ· δύο ψυχὰι αἰτίαι προσεγγίζουσαι χωρὶς νὰ συνενωθῶσι, τὰ δύο δάκτυλα τῆς χειρός.

Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

Ὁ ἀνθρωπος χρεῖαν ἔχει ἀγάπης και φιλίας· ὁ ἀστρργος βίος και ἀνέραστος εἶνε μηγαρὴ ξηρὰ, μοιότονος, θορυβώδης.

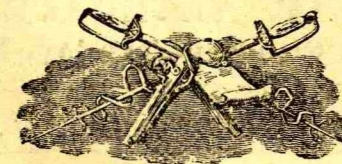
Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

Ὁ ἔρωσ εἶνε πηγὴ πάσης ἀρετῆς.

Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

Ἐπάρχονοι στιγμαὶ εν τῷ βίῳ καθ' ἄς και αὐτὸς ὁ μηδὲν πιστεύων προσφεύγει εἰς τοῦ προχειροτέρου τοῦ θρησκείαν.

Β. Ο ὕ γ κ ὦ.

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἐπικερδῆς ὑπὸ κληλῶς.

Νέος τις ἄλλην, νομίζων ὅτι γνωρίζει τὴν Γαλλικὴν, προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Γαλλικοῦ τινὸς ἐργοστασίου φιαλῶν.

Ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ καταστήματος ὑπάρχον τοποθετημέναι πολλὰ φιάλαι εἰς τρόπον ὥστε ὁ εἰσερχόμενος θὰ ἐκινδύνευεν νὰ σπῆσῃ αὐτάς. τοῦτο ἰδὼν ὁ διευθυντῆς λέγει εἰς τὸν Γαλλομαθῆ ὑπάλληλον.

— Cachez les bouteilles (Κρύψον τὰς φιάλας)

Ὁ ὑπάλληλος νομίσας ὅτι τῷ εἶπε.

— Cassez les bouteilles (σπάσε τὰς φιάλας).

Λατῶν σφυρὸν ἔρχισε νὰ θραύῃ αὐτάς!

Εἰς διήλογος.

— Ἴδου εὐτυχῆς ἀνθρωπος, ἔλεγε τις δεικνύων εἰς φίλον του μεσήλικά τινα

— Διαί;

— Διότι ἓνα μῆνα πρὶν νυμφευθῶ, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς συζύγου μου και τῷ ἀπεποιήθησαν!..

Ἐρωτικὸν εἰδύλλιον.

Ἐκ εἶνος. Ἄν εἶχα χρήματα θὰ μὲ ἤγάπας;

Ἐκ εἶνε. Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω... ἀλλὰ βεβαίως θὰ σὲ ὑπανδρεύωμην.

ΣΦΙΓῆ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

—
Λύσεις

1ου. Τράπεζα.

2ου. Υπερθετικωτάτη, υπερβολικωτάτη, ψευδοπατριώτης.

Εἰς τὸ α' ὀρθῶς ἀπήντησαν οἱ ἐξῆς.

Ξηνητευμένη Κρήσσα, Ροβέρτος Χούτμαρ, Σταθερὸς χαρακτήρ, Λουκία Λαμερμούρ, Β. Π. Ἰακωβίδης, Πρίγκηψ Τζάλμας, Κλερκοκοτῆς, Ὁραία Γαλάτεια, Ροζαλία δὲ Λουσερόλ, Ἀποπτῖσα Ἑλπίς, Μαρκίλλα, Ἀσπερίσσα νύξ, Ἀνθολάτρις, Τοξότις, Χιῶν τῶν Ἀλπεων, Μελαγχολικὴ Ἀργυρότοξος, Σκειάνειος ὀμίχλη, Νυκτερινὸς ἀστήρ, Ἑρβερίνη Σοβαδὼν, Πάσχος καρήξ, Τρελλούλ καὶ Τραγιόσκα.

Εἰς ἀμφοτέρα.

I. Καρρῆς, Μ. Ε. Κορινιώτης, Τονny, Ἀγκυῶμαι ; Ὁ τῶν αἰθέρων Ροδινσῶν.

Βραβεύονται δὲ ὁ Σταθερὸς χαρακτήρ, ὁ Β. Π. Ἰακωβίδης, ἡ Λουκία Λαμερμούρ καὶ ὁ τῶν αἰθέρων Ροδινσῶν.

Προτεινόμενα

Πρόβλημα

Ἦσαν ποτὲ δύο ποιμένες ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο πλούσιος ὁ δ' ἕτερος πτωχός.

Ἡμέραν τινα ὁ πλούσιος εἶπε τῷ πτωχῷ.

— Ἐάν μου δώσης ἓν πρόβατον θὰ ἔχω τὰ διπλάσια ἐξ ὧν ὁ αὐτὸς ἔχει.

Ὁ δὲ πτωχὸς τῷ ἀπήντησεν.

— Ἐάν μου δώσης οὐ ἓν πρόβατον τότε θὰ ἔχωμεν καὶ οἱ δύο ἴσα πρόβατα.

Πόσα πρόβατα εἶχεν ἕκαστος τούτων ;

Εἰς τὸν λύτην δεσθῆσεται ἡ πείρησις «Μαρία καὶ Λάμπη» τοῦ κ. Σ. Δαλλαπέρτα.

Αἶνιγμα

Εἶμαι ζῶν διαφέρων τῶν λοιπῶν ἐν κόσμῳ ζῶν εἰς τὸ μέγεθος καὶ πνεῦμα, διαφέρωντ' ἀντιθέτως σὲ δουλεύω καὶ σὲ τρέφω δουλικῶς ἔλον τὸ ἔτος, καὶ σὺ, βάρβαρε, μὲ τύπτεις ἀνευ οἴκτου τὸ ἀθῶν ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψης μὲ εὐρίσκεις παρευθὺς εἰς τὴν κεφαλὴν σου ὅ,τι δυστυχῆς ἂν στερηθῆς.

Μὴ προῖθης εἰτεῖ πέραν

εἰς ὀποιοπὴν δευτέραν

Κυλιόμενον θὰ μ' ἴδῃς εἰς τὴν κόπρον ὡς ὁ χιτῶν δὲν μὲ ἔλυσε· ὁ νοῦς σου ὡς βουβίλου εἶνε στείρως.

Διὰ τοῦ ὀρθῶς ἀπαντήσαντος τιθενται ὡς βραβεῖα αἱ «Θεσσαλικαὶ Σελίδες» τοῦ κ. Α.

Κεφαλῆ καὶ αἱ μελοδραματικαὶ σκηναὶ «Δύο ἀδελφοὶ» τοῦ κ. Δ. Λαυράγκα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ἐφημερίδα Μαθητῶν Ἐνταῦθα. Προηγούμενα φύλλα ἐξηγητήθησαν ἅμα τῇ ἀνατυπώσει θέλομεν ἀποστείλῃ. — Ξηνητευμένην Κρήσσαν Ἐνταῦθα. Ἀποστείλατε πρωτότυπα. — Ροβέρτον Χούτμαρ Ἐνταῦθα· Δεχόμεθα πρὸ παντός μελέτας. — Αἰθέρων Ροδινσῶν Ἐνταῦθα. Πάντα δεκτὰ ἐκτός τῶν εἰλημμένων ἐξ ἄλλων περιοδικῶν. — Πρίγκηψ Ἰζάλμας Ἐνταῦθα ὁ ἐν ἀκατάλληλον τὸ ἕτερον ἄκαιρον — Σ. Ἀντωνίου Freising Bayern. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. — Α. Κατσούνην Φάρσαλα. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Γιαννόπουλον Φάρσαλα. Γ'. φύλλον ἀποστάλῃ ὁμέσως μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν. — Σταθερὸν χαρακτήρα Ἐνταῦθα. Ἐνεγράφησαν εὐχαριστοῦμεν.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ὁ Νάρκισσος δέχεται ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Μορφέα ἐν ἡ περιπτώσει ὁ Μορφεὺς δέχεται ν' ἀνταλλάξῃ μετὰ τοῦ Ναρκίσσου διὰ 40 τευχῶν. Ὁ Μορφεὺς δέχεται τὸ προπαθὲν, ἀλλὰ παρακαλεῖ τὸν Νάρκισσον ὡς πρῶτος προτίειν νὰ ἀποστείλῃ τὰ τεύχη καὶ εὐθὺς θέλει ἀπαντήσῃ.

Ὁ Ροβέρτος Χούτμαρ θέλει ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὴν Καλλιτέχνην, Αἰθερίαν καλλονὴν, Τρελλούλαν, Ἀρμονίαν, καὶ Ρόδον τοῦ Μαῖου. Ἡ Μυστηριώτης ὑπαρξίς μὲ τὸν Λόρδον Γύρωνα, Λάττην τοῦ Ἀπεύρου καὶ Μορφέα. Ὁ Ἀπόλλων μὲ τὴν Αἰθερίαν Καλλονὴν, Ἀνεξερῦνητον Ψυχὴν, Τρελλούλαν, καὶ Περιστερὴν τῆς Σπάρτης. Ὁ Σταθερὸς χαρακτήρ μετὰ τῆς Τοξότιδος. Ὁ Τονny μετὰ τῆς Τοξότιδος καὶ τῆς Ὀκτανεῖου Ὀμίχλης.

Εἰς τὸ

HAZAR NEAΠΟΛΕΩΣ

Ὁδὸς Θεμιστοκλέους Ἄρ. 32

Ἐκτυπῶνται καλλιτεχνικὰ ἐπισκεπητήρια ἀντὶ 200 γραμματῶσμων τῆς παρουσίας χρήσεως.